

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Զ Կ Ն Ո Ր Ս Մ Ա Ր Թ Ե Ն Թ Ա Ի Ա Ն Գ Ա Վ Ե Պ Ը (*)

Այն ասեմ երբ չուրեքուն վրայ ամեն ինչ կենդանի՝
Տունկ, ամասուն, հովիւ, կիւն,
Բնակիչներն էին դեռ Նայի կերամ սապանի,
Բանբերի պէտք զգացին:

Բանբերի մը՝ որ բլլար զգոյց, խիզախ եւ զգոն,
Կրնար ելլել իր քոխիցով
Անկի բարձր Բան ամպերը, սիւնն եւ Բան հորիզոնն,
Յաւիտեանի Տիրոջ հով:

Անձին ուզեց ի՛նքն երթալ: «Մ՛ն», -զոյնեց Նայ,-բեւոյ էլ չար.
Վասն եմ որ ան պիտի
Յարսափեցնէ բովանդակ այն աստղերը զսղանար՝
Որ կհսկեն դրան կապոյտի»:

Աստղ անցաւ ապա բուն: «Բու զլիւն վեր գործ է այդ,
Իմաստարիչ խեղճ անասնիկ,
Զի աչերդ կը կուրցնէ արեգակին հաւաքոյթ»:
Սթապիր.—«Ե՛ս աւասիկ»:

«Դուն», —բաւ Նայ,—«զոյրն լուսնակն իսկ չեսեղծով՝
Պիտի երգել սաղոյ զսեմ, [ուզէիր
Կարենցելով միտ ուղիղ՝ նուազներովդ արբիտ՝
Գիւններու մէջ նսեմ:

Մ՛ն պէտք չունիմ ցնորներու, եւ ո՛չ նոյն իսկ ալկիոնին
Կախարդական քեւերուն.
Այլ բանբերի մը համեստ՝ որ չկրնայ ալ ինքնին
Դրանք մէկու ուն համբուն»:

Այս խաբերուն վրայ անոր ներկայացաւ հողագոյն
Փոքրիկ քոչուն մ'եւ ա՛յսպէս
Ըսաւ.—«Զուցիմ ես դիրք. նեղ, ո՛չ ալ խորհուրդ մը քա-
Բայց բարի կամ մ'ունիմ ես. [ուն

Կարճ ասեցնէ եւ պիտի կրնամ հասնիլ հոն շիտակ-
Բանբերութիւնն, ո՛ր, ինձի:
Ես քոչունն եմ աշխարհի մէջ ամենէն հասարակ.
Զի՛ս քնտէլ դուն:—«Եղիցիլ»,—

Պատասխանեց Նայ եւ տուաւ բանբերութիւնը անոր:
«Մեկնէ՛, Զկնորս-Մարքէն իմ.
Մենք կ'սպասենք քեզ այդտեղ, յաւերժօրէն ուղիւս
Եղող մէջ այս սապանին»:

Թրքմ. ԴԱՐԵԳԻՆ ԵՊԻՍԿՈՍՍ ՏՐԱՊԵԶՈՆԻ
Կ. Պոլիս Դասրդիւլ

Թոչնակը դուրս ելլելով պատահանէն՝ ալաջաւ
Սասափափայլ մէջ լոյսին,
Անձեւտարում օղին մէջ՝ զոր քերելու ո՛չ ոք բնաւ
Շնչած ըլլար սակաւին:

Ան բարձրացա՛ւ, բարձրացա՛ւ, բեռնաւորած պատ-
Ջոր անդադար կը կրկնէր. [զամով՝
Կտեց անցաւ ամ շուտով փայլակն ու ամպ, սիւրբ զով,
Միտք քոչելով դէպ ի վեր:

Երբ նպեցաւ քո՛ւն երկնիքի, որեղ Աստուած կը բնակի,
Կամարին չինչ ու յսակ,
Կարող չեղաւ ան շնչել, զուրկ քոֆէրէն նրեւակի,
Այնք մ'այնքան կապուտակ:

Եւ իր սիրտը որդեւ քէ խեղդուած մէջ մորմեռւ,
Էոյսէն շլմոր՝ ինկաւ վար,
Զունեցաւով ժամանակ պատասխանի սպասելու՝
Ջոր քերել շա՛ն կը յուսար:

Դարձաւ սապան ու զարկաւ պատահանին ... բացին
Նայ.—«Ի՛նչ ես ... ի՛նչ զեղեցիկ. [փայլ:
Ի՛նչ է հազաձոյ այդ կապոյտ կրկնողիկդ, ա՛յնքան կա-
—«Բայց ո՛չ, չունիմ կրկնողիկ» [պոյտ...»

Կրկնողիկ մը սմանչելի՛, քովչութեամբ մ'այնքան վառ-
Զկնորս-Մարքէն.—«Ենչպէ՛ս... ո՛չ...» [վառնէ:
«Ա՛ն,—վրայ բերաւ ձերաղի Նայ յարստու՛ն աշերուն,
«Ան պատասխանն է Տիրոջ»:

Զի չեմօրէն խեղդեցի ես Անկից՝ որ մեկի հայ
Անանց նսեմի մը նշանն:
Եւ հանեցաւ դրկել ինձ փետուրներով վրայ անա՛
Երկնի կտորիկ մ'իսկական»:
.....

Զենեղեղը դադրեցաւ. ծիցաւ ամեն բան կրկին,
Եղանակ, ցայլ, այդ լման,
Եւ ողջ սրտեր մարդոց դարձեալ սիրոյ եւ կրա՛յին,
Հպարտութեան մտեցան ...

Զկնորս-Մարքէնը, սակայն, փոքր երկնազեղ բանբերն
Կրկնոց յաւէ անմա՛ր լիլ, [այն,
Պանեց, որպէս զի զխնամք քէ ճամշտս սիրս մը միայն
Կրնայ Աստուծոյ մերք մտիլ:

ROSEMONDE GERARD

(*) Խոսք կոչուած կապոյտ կուրծքով, ծիրանեզոյն կուրծքով, բոքրակատար եւ երկարակառու փորրիկ
սիրուն թռչուն մը, որ ջուրերուն մէջ սուզուելով ժուկեր կ'որոտայ, «ծովեզերեայ արտոյտ»:
Չ. Թ.